

Herr S.A. Hedin och
Högre
lärarinneseminarium
[Sthlm]. : [Protest
från rekt...

Hedin, Adolf,

*78 Ef a Br. lärarinneseminarium
Sthlm*

Herr S. A. Hedin och Högre lärarinne- seminarium.

I Aftonbladet för den 7 juni sistlidne år förekom en artikel, signerad A. H., i hvilken ett skarpt angrepp riktades mot direktionen öfver Högre lärarinne-seminarium och läraren i logik, psykologi och didaktik vid samma läroverk, rektor L. M. Wærn. Detta angrepp föranledde en protest, införd i Aftonbladet för den 11 juni samma år, och undertecknad af 176 af rektor Wærns forna elever. Den 21 mars detta år har i riksdagens andra kammare nämnda läroverk underkastats en ytterst skarp kritik af herr S. A. Hedin. Det antagandet torde ligga nära till hands, att artikelförfattaren i Aftonbladet och herr Hedin äro identiska.

Af den omständigheten att herr Hedin ej tyckes ha fäst det ringaste afseende vid nämnda protest, föranledas undertecknade att ännu en gång taga till orda i saken.

Herr Hedin riktar sig hufvudsakligen mot öfveranstängningen inom seminariet, hvilken, enligt de upplysningar, som lämnats honom, är mycket stor, ja så höggradig, att en herr H:s sagesman om läroverket begagnat uttrycket »ett förfärande läroverk». Herr H:s påstående har redan från flera håll bemötts, men undertecknade vilja det oakadt uttala sig i saken, emedan väl ingen kan vara mera kompetent att härvidlag yttra sig än läroverkets elever.

Att vid Högre lärarinneseminarium liksom vid hvarje annat läroverk öfveranstängning förekommer kan ej förnekas, men att den är allmän är icke sant, långt mindre att den är »förfärande». Säsom framgår af prof. Wallis

yttrande i riksdagens andra kammare den 21 mars och af en artikel i Dagens Nyheter för den 27 mars, har seminariets läkare kraftigt framhållit, att öfveransträngningen vid seminariet högst betydligt minskats. Chefen för ecklesiastikdepartementet har redan i andra kammaren påpekat, att detta glädjande förhållande hufvudsakligen beror på åtgärder, som vidtagits under den nuvarande rektorns tid. Vi bedja att få ytterligare framhålla dessa åtgärder. Inträdesåldern har höjts, inträdesexamen har förlagts till våren, en fjärde årskurs för utbildande af facklärarinnor har inrättats, åtskilliga skrifningar ha förlagts till lärorummet, och eftermiddagslektionerna ha till största delen bortfallit. Vidare har valfriheten betydligt ökats. Dock vilja vi på det kraftigaste betona, att denna bör ytterligare utsträckas och att en sådan åtgärd vore det säkraste medlet mot öfveransträngning. Att seminariets direktion och rektor klart inse detta och arbeta för en reform af studieplanen, veta vi, och vi uttala den förhoppningen, att de hinder, som nu finnas för en reforms genomförande i denna riktning, särskildt saknaden af lämplig lokal, måtte så snart som möjligt undanröjas.

Att förebygga det enskilda lärjungar öfveranstränga sig, torde dock ingen läroverksstyrelse vara i stånd till. Med största tacksamhet minnas emellertid Högre lärarinneseminariets elever den personliga hänsyn, som, då behovet sådant påkallat, inom läroverket visats dem.

Men som den förnämsta grunden till »den förfärliga öfveransträngningen» anför herr H. emellertid ej brister i seminariets studieplan, utan det sätt hvarpå undervisningen i en enda ämnesgrupp, pedagogik, metodik, logik och psykologi, bedrifves. Herr H. stöder sig härvid på uppgifter, som han fått af en bland seminarielärarna samt af elever, hvilkas beskrifning på deras ansträngande nattarbete, »är något rent förskräckligt då de förklara, att hemarbetet med alla öfriga ämnen är ingenting i jämförelse med detta». Orsaken till

detta förhållande är enligt herr H., att rektor W. föreläser i sina ämnen och att eleverna sedermera utan stöd af lärobok, endast med ledning af sina anteckningar, måste »bereda sig till examen». Herr H. antager vidare, att seminariets elever äro fullkomligt omogna för att göra rediga och fullständiga anteckningar.

I den förut omtalade protesten hafva vi, på samma gång vi begagnat tillfället att tacka rektor W. för allt hvad hans undervisning skänkt oss, bemött de beskyllningar, som af herr H. riktats emot honom. Vi vilja därtill blott foga följande. I två af dessa ämnen, logik och psykologi, samt i didaktik i första afdelningen göras anteckningarna efter *diktamen af läraren* eller genom *afskrift* af förut dikterade anteckningar. Det begäres således ej af eleverna, att de skola bereda sig till examen med stöd endast af anteckningar, gjorda på det sätt herr H. antyder. Dessutom våga vi påstå, att en normalt utvecklad elev med de kunskaper, som redan intagandet i seminariet förutsätter, är i stånd att efter rektor Wærns af en ovanlig klarhet och reda präglade framställning göra anteckningar, som ej behöfva omredigeras och renskrifvas för tentamensläsning.

Det förefaller oss lindrigast sagdt egendomligt, att så skarpa anklagelser mot ett läroverk som dem herr H. nu tillåtit sig, framföras, stödda på utsagor af några få enskilda personer, i detta fall i synnerhet tre: en lärare vid läroverket, fadern till en sjuk dotter samt en läkare, som skött *en* neurastenisk seminarist. Af protesten i våras borde herr Hedin ha förstått, att de uppgifter han fått behöfde kontrolleras. Att den omtalade lärarens omdömen icke kunna anses vara ett adekvat uttryck för lärarekårens uppfattning af förhållandena vid seminariet, torde framgå af professor Wallis ofvan berörda anförande. Att de af herr H. *hörda* enskilda elevernas icke är elevkårens, därom bära uttalandet i våras, de nuvarande seminarieelevernas nyss i tidningarna införda protest och detta genmäle ett

ojämfaktigt vittnesbörd. Om herr H., stödjande sig på sina hittills varande sagesmän, vill fortsätta sina angrepp på Högre lärarinneseminariets direktion och rektor, anhålla vi, att han talar i deras namn, *hvars språkrör han är*, och ej i sådana ordalag, att han tyckes föra elevkårens talan.

